

India Desjardins

1.

Amélie

zűrös
élete

Ufó... vagy majdnem

fine selection

India Desjardins

Amélie
zűrös élete

Ufó... vagy majdnem!

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2015

Köszönetet mondok:

Simonnak.

A családomnak: Ginának, Anyának, Apának, Jeannak és Patri-
ciának,

A barátnőimnek: Mel Robichaud-nak, Nath Slightnak, Mel
Beaudoinnak, Maude Vachonnak, Isa Gosselinnek, Miche-nek,
Julie Blackburnnek, Valérie Guibbault-nak és Emily Bruntonnak,

Élyse-Andrée Héroux-nak és Geneviève Nadeau-nak,

Annie Talbot-nak és Patricia Juste-nek,

Josée Tellier-nek,

Anne-Marie Lemay-nek, Geneviève és Michel Boulénak,

Louis-Thomas Pelletier-nek,

Samuel Larochelle-nek,

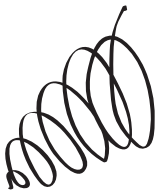
A hús-vér Rose nővérnek,

És mindazoknak, akik tudtukon kívül fogták a tollamat.

Szeptember

VILÁGVÉGE

♡ ♡ ♡ ♡ ♡
Apa ♡ ♡

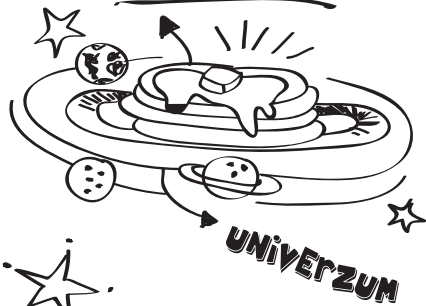
**huss
-huss!**

$$x+y \times 1000^2 + 3 \div 2 + 24 \div 5 =$$

**LÖVÉSEM
SINGRS!**

**Az univerzum legjobb
palacsintája!**

**Stressz-
börzés!!!**

**15:12:
Világuége?**

Miss
magazin

Szeptember 13., kedd

Néha nagyon egyedül érzem magam a világban. Katon, a legjobb barátnőmön kívül senkihez sem kötődöm, de mióta valami hülyeségen összekaptunk, nem beszélünk egymással.

Persze ott van anyám (aki most épp spagettiszószot kotyvaszt lenn a konyhában, amitől összefut a nyál a számban), de neki mégse mondhatok el mindent, ráadásul néha az idegeimre megy. Mint például most is, amikor büntiben vagyok, mert úgymond „helytelenül viselkedtem” az iskolában. Valójában semmi se történt, de tényleg semmi. A matektanárom viszont (akivel szemben helytelenül viselkedtem) ezt jelentette az igazgatónak, aki szólt anyámnak, mire megkaptam a magamét. A saját külön bejáratú véleményem az, hogy a tizennégy éveseket már nem szabadna büntetni. Kellene hozni egy törvényt arról, hogy a szülőknek mondjuk tizenegy éves kortól nem lehet fegyelmezniük a gyerekeiket, különben nudlit se ér az egész. Anyám úgy döntött, hogy büntetésképpen nem nézhetem meg a *Tuti gimi* ma esti részét. És az e heti ismétléseket se, és fel se vehetem! Legrosszabb esetben is csak DVD-n nézhetem meg, jövőre! De a jövőre, hol van az még! Ráadásul a *Tuti gimi* DVD-változata csapnivaló, merthogy nincs francia verziója, én meg nem sokat értek angolul. Például a Good Charlotte *Anthem*jét a következőképpen bírtam elkornyikálni:

„Juhúhú! Dunnadunna just like you... nananananana Disziz di endöm dudúdudúdudú juhúhú! Dunnadunna jú!” Ami totál halandzsa.

A büntít meg tényleg nem érdemeltem ki, ugyanis csak egy kis szellemességet eresztettem meg a matektanárnő felé, aki mellesleg az év eleje óta az agyunkra mászik. Folyton szívát bennünket! De állandó jelleggel! Pölo: azzal kezdi a matekórát, hogy leüvölti a fejünket, ha nem az ő mód-sze-rét követjük, akkor megnézhetjük magunkat!

Az ő módszere pedig a következő:

Jocelyne Gagnon, a matektanár úgy tanítja a matekot, hogy a szájunkba rágja, milyen színű cerkával mit kell aláhúzni, és hány sort kell kihagyni. Például: „Egy szilárd test tömege az a hely a térben – a „hely a térben”-t kétszer húzzátok alá zölddel! –, amelyet ez a test elfoglal. Új sorba, két centis margóval...”

A mai órán ezt kiabálta: „MÓD-SZE-RE-SEN KELL DOLGOZNI, KÜLÖNBEN LEMARADTOK, MINT A BORRAVALÓ, ÉS A VIZSGÁNAK ANNYI!”

Mire beszóltam: „Hát, ha bor nincs, a víz is jó!”

Erre néhányan halkán kuncogni kezdtek, a tanár meg rám reccsent: „Te ezt viccesnek találod?!” Hirtelen mindenki elnémult, nagy, sőt óriási csend támadt (az „óriási”-t húzzátok alá kétszer pirossal!), a tanerő meg kiharancsolt a dirihez.

Na, ez az, amitől rosszul leszek. Ugyanis valahányszor be kell mennem Denis Beaulieu-höz (ő az igazgatónk), mert rossz fát tettem a tűzre, sírás nélkül képtelen vagyok egy mondatot is kinyögni. Például:

Denis Beaulieu: – Most miért jöttél?

Én: – Azért, mert csináltam valamit, amiiiiii brühühúúú...
(A mondat vége böngésbe, csuklásba és szipogásba fullad.)

Vagyis rosszul vagyok az egész szitutól.

Na szóval, bementem az igazgatóhoz. A hüppögésem ellenére megértette a beköpést (sőt úgy láttam, mintha nehezeére esne elfojtani a somolygását; nem tudom, azért-e, mert itattam az egereket, vagy azért, mert tetszett neki a szellemesség); felhívta anyámat, aki aztán letiltotta a *Tuti gimit*. Teljesen lelombozódtam.

Ha nem ehetek spagettit, akkor éhen maradok, de ezt kisebb kínzásnak tartottam volna. Igen, ez határozottan gyerekkínzás! Na jó, azért ez túlzás, az viszont igaz, hogy az anyám tisztaság-mániás, és egyszer még folyékony szappant is etetett velem. Igaz, hogy nem szándékosan: összekeverte a csokiszószos üveget a mosogatószeressel (nem is értem, hogy történhetett). Aznap fetrengtünk a nevetéstől, és bosszúképpen én is megettettem szappannal. Ő meg úgy tett, mintha pompás íze lenne.

17.19

Anyám hív, hogy menjek vacsorázni. Eléggé korog a gyomrom, így végül is nem bánom, hogy nem vonta meg tőlem a vacsit.

– Igeeen, igeeen, megyek már!

Hogy milyen idegesítő tud néha lenni!

20.34

Anyám egyáltalán nem emlékszik a csokiszószos üveg kontra mosogatószeres esetére! Ez vérlázító! Ez az egyik legmeghatározóbb gyerekkori emlékem, ő meg elfelejti! Pedig, ha egyszer mosogatószert iszol, azt nem egyhamar felejtet el! Aztán az jutott

eszembe, hogy ha ennyire rossz az emlékezőtehetsége, akkor lehet, hogy a büntetésről is megfeledkezik. Mire bepróbálkoztam a *Tuti gimivel*, de emlékezett a büntetésre. Pfűűű! Anyám szelektív memóriája nem épp a javamra működik.

21.00

A szobámban téblábolok: mit is kéne csinálni? Tulajdonképpen lenne néhány kívánságom, és várok néhány percig, hátha felbukkan egy hullócsillag, de aztán elunom a várakozást. Rájátszhatnék a 11 óra 11 percre is, de nem sok kedvem van holnap délelőttig malmozni. És szerencsehozó katicabogarakat is keresem, de hiába. Kívánságügyi ismereteim szerint egyetlen opció marad: valaki mással egyszerre mondani ki ugyanazt, vagy... Isten. Minthogy egyedül vagyok, nem marad más választásom.

Kedves Istenem (vagy mindegy is, minek hívnak, meséltek itt nekünk rólad, de több más vallásról is, és nem akarlak megsérteni, ha netalán nem olyan vallású vagy, amilyennek én gondollak)!

Nem gyakran szólítalak meg: ez azért van, mert nem igazán vagyok vallásos, de ma este szeretnék kérni különféle dolgokat egy kívánságügyben jártas illetőtől, és te vagy az egyetlen, aki eszembe jutottál. Ha imádkozunk, akkor be kell mutatkoznunk? Merthogy eléggé belekavarodhatsz, ha csak úgy kapsz egy csomó névtelen kérelmet, aztán nem tudod, hová címezzed a „csodáidat”. Képes vagy még csodákra? Képes vagy menőbb csodákat tenni, mint – teszem azt – a vizet borrá változtatni? Mert tudod, manapság már van egy csomó bűvész, akik eszméletlen trükkökkel állnak elő. Persze tudjuk, hogy ezek csak trükkök, és nem igazi csodák, de a te esetében a dolog kissé zavaros, merthogy a te trükkjeid sose lettek

felfedve. Bár azért a hitelességed némi csorbát szenvedett – ha szabad ezt mondanom –, amikor felfedezték, hogy nem te „teremtetted” a világegyetemet, hanem az Ősrobbanásnak nevezett jelenség következtében jött létre. Ööö... ezzel megsértettelek? Nem akarom, hogy rögtön rossz viszonyba kerüljünk, mivel egy halom dolgot szeretnék kérni tőled, és a társadalmi kapcsolatok terén időnként mellélövök. Sokszor azért fogok mellé, mert túl sokat beszélek. Na jó, koncentráljunk!

Ha netalán be kellene mutatkoznom, akkor tessék: Amélie Lafamme vagyok. Közbevetőleg jegyzem meg, hogy nem vagyok megkeresztelve: ettől még kérhetek tőled valamit?

1. Először is azt kérném, hogy ma este ne történjen semmi különös a Tuti gimiben, mert nem akarok belegabalyodni a cselekménybe. De ez tényleg fakultatív kérés, csak bemelegítésnek szántam.

2. Aztán nagyon szeretnék kibékülni a barátnőmmel, Katryne Demers-rel, tedd ezt meg nekem! Múltkor összebalhértünk, ráadásul egy ostobaság miatt, ami nagyon bánt. És persze irtóra hiányzik!

3. Az is király lenne, ha az anyám kevesebbet dolgozna, és több pénzt kereshetne!

4. Ja, és milyen tuti lenne, ha a csokidarabos kekszet egészségessé és fogyókúrássá tudnád változtatni! Mert akkor többet ehetnék belőle, anya nem kötné ki, hogy étkezésenként csak hármat szabad, és a többit nem kellene titokban elfogyasztanom.

5. És nem tudom, lehetséges-e, de szeretném, ha megmondanád apának, hogy hiányzik, és hogy szeretem...

21.12

Anya bejött a szobámba, és látta, hogy sírok, mire úgy reagált: nem hitte volna, hogy a *Tuti gim*i ennyire fontos nekem.

És bevallotta, hogy felvette nekem videóra, és meg is mutatta a kazettát. Nem ezért sírtam, de nem akartam apáról beszélni, mert ezzel fájdalmat okoztam volna neki. Nem szereti, ha apára terelődik a szó. Azt is elárulta, hogy eléggé szellemesnek találta a mai beszólásomat, és ezt meg is mondta az igazgatónak, aki ugyanígy vélekedett. Ettől függetlenül a diri találkozni akar anyával, aki viszont megígérte, hogy megvéd: „Végtére is, nem loptál el semmit!”

Nagyon szorosan a karomba zártam anyát. Talán egy kicsit túlságosan is szorosan, mert nevetve azt mondta: „Jaj, nem kapok levegőt!”, és szelíden eltolt magától.

Végül, mielőtt kilépett volna a szobából, hozzátette, hogy homályosan emlékszik a mosogatószeres afférra.

Szeptember 15., csütörtök

Egy lánygimibe járok. Ha koedukált suliba járnék, akkor lehet, hogy több barátom lenne, mert fiúkkal is barátkozhatnék. De mivel lányiskolába járok, ez a lehetőség kizárt.

És hogy miért lányiskolába járok?

Hatodikban Rosalie Moissannal voltam együtt sülve-főve. Akkoriban ő volt az úgynevezett legjobb barátnőm, de ez a történetek miatt csakhamar megváltozott. De amíg nem történt meg az, amiről nem tudtam, hogy meg fog történni, addig őt tartottam

a legjobb barátnőmnek. Szóval a következő történt: sülve-főve együtt voltam Rosalie-val, aki egyszer csak járni kezdett William Dorionnal, egy tizennégy éves sráccal (most én épp ennyi vagyok, és kijelenthetem, hogy a tizenegy éves fiúk egyáltalán nem érdekelnek, hát akkor három év távlatából mit gondoljak Williamről, hm?). Rosalie baromi büszke volt, hogy egy tizennégy éves sráccal jár (aki melleleg évet ismételt, ezért nem harmadik gimis volt, mint most én, hanem csak másodikos), és főnek-fának erről beszélt. Egy nap bemutatta nekem Williamet, ő meg fogalmam sincs, miért, de rám kattant. Esküszöm, hogy semmit se tettem ennek érdekében, merthogy Williamet enyhén ütődöttnek tartottam. (De az igazság kedvéért azért be kell vallanom, hogy kissé legyezgette a hiúságomat, hogy egy tizennégy éves fazon belém habarodott.) Mire ROSALIE ELŐTT kezdett el rám hajtani! Akkoriban még úgymond nem homályosodtam föl a dolgokról, és ahelyett, hogy szolidáris lettem volna a barátnőmmel, elkezdtem Williammel járni. Rosalie persze kiakadt.

Mindezt csak azért mesélem, mert Williammel egy hétig jártam. Tizenegy éves voltam, még barbiztam (tudom, hogy ebben az életkorban már nem illik barbizni, de nem tudtam megállni, mert imádtam a kék hajú, lázadó Barbie-mat), ezért ciki-zett is William, valószínűleg joggal. Melleleg, zárójel nélküli zárójelben jegyzem meg, hogy jó lenne, ha a Barbie-k dobozán feltüntetnék azt az életkort, amikor hivatalosan abba kell hagyni a barbizást, nehogy „pisisnek” titulálják az ember lányát a haverok. Ami engem illet, tizenegy éves koromban még izgalmasabbnak tartottam a barbizást, mint mondjuk hatévesen, mert sokkal bonyolultabb cselekményeket találtam ki, amiket zenei aláfestéssel kísértem: tényleg olyan volt, mint egy házilag

gyártott film. Kár, hogy a többi tizenegy éves teljesen értetlenül állt a dolog előtt.

De térjünk vissza Williamre... Járásunk hatodik napján megkérdezte, hogy lenne-e kedvem smacizni. A magam részéről William száját NAGYON bűdösnek találtam. Még életemben nem smaciztam, de pontosan tudtam, mit jelent: nyelvvel csokolózni. És mivel bűdösnek találtam William száját, arra gondoltam, hogy a vele való nyelvezés, következésképpen a nyálcsere biztos nagyon rossz ízű lehet. Ezért azt válaszoltam, hogy nem bánom, de előtte mosson fogat. A beszélgetésünk így zajlott:

Ő: – Gyerünk már, smároljunk egyet!

Én: – Nem is tudom...

Ő: – Most mit izélsz? Nem mondom el senkinek!

Én: – Na, jó... De előtte megmosnád a fogad?

Ő: – Miii?!?!?! Hogy jön ez ide... ?!?!?! (A központoszás a tényleges hanghordozást tükrözi.)

Nem akartam megsérteni és megmondani neki, hogy úgy jön ez ide, hogy bűdös a szája. Mire fogta magát és eltűzött. Néhány nappal később a suliban az egyik brancs feltűnően méregetett, és vihorászott rajtam. Rosalie is köztük volt. Megkérdeztem, mi az ábra, mire azt felelték, hogy a smacizásnak semmi köze a fogmosáshoz!

Erre odavágtam:

– De igenis, van köze, főként akkor, ha a másiknak bűdös a szája!

Valójában ezt csak *akartam* mondani, de abban a pillanatban semmi nem jutott eszembe. Aztán törtem a fejem, és néhány órával később beugrott, hogy kellett volna visszavágni. Mellesleg nem tudom, hogy amikor undokok velem az emberek, miért nem jut *sose* eszembe azonnal egy jó beszólás, amivel betapaszthatnám

a csőrüket! Miért csak öt órával később, pont elalvás előtt üt be? Hiszen másnap már hiába vetném nekik oda a vitriolos megjegyzést, amit az agyam jókora késéssel dobott ki: akkor már tényleg *off* lenne, és mindenki értetlenül meredne rám: „Hogy jön ez ide...?!”, ami csöppet sem mozdítaná elő az ügyemet.

Ettől fogva megszakadt a barátság Rosalie-val. Borzasztóan megbántam, hogy elkezdtem járni Williammel, ráadásul az egész iskola rajtam röhögött a fogmosás kontra smacizás miatt, amiknek szerintük semmi köze egymáshoz. (Nem is értem, hogy nem vette senki se észre, mennyire bűdös William szája?) Mind ez nem sokáig tartott, de pont elég ideig ahhoz, hogy rosszul érezzem magam a bőrömben.

Ezért aztán, amikor elérkezett az idő, hogy középulit válaszszak, egy magánlányintézmény mellett döntöttem.

Valódi indokaim:

1. A fiúktól sikítófrászt kapok.
2. Minthogy kizárólag lányok között leszek, megkímélem magam a fiúk által okozott maceráktól.
3. Mivel kötelező az egyenruha-viselés, időt takarítok meg (a ruhatáram szegényessége ellenére a reggeli ruhaválasztás hosszadalmas és bonyolult folyamat), és ezzel az öltözködésemre tett piszkálódó megjegyzéseket is elkerülöm, ez az aprócska részlet ugyanis nem kevés bosszúságot okozott általában.

Az anyámnak felhozott indokok:

1. Jobb oktatásban fogok részesülni.
2. Apám is azt szeretne volna, ha a pénzét egy jó iskolára költjük. (Na jó, ez így igaz is, de azért kissé rá is játszottam a dologra, hogy

anyám elérzékenyüljön, és elismerem, hogy ez nem volt teljesen fair a részemről... De muszáj volt végre új életet kezdeni!)

Egy szó, mint száz: most vagyok harmadikos ebben a magániskolában, és nem bántam meg a választásomat. Hiszen itt találkoztam Katryne-nal is, aki a legjobb barátnőm lett (ez még akkor is igaz, ha sajnos öt napja, négy órája és tíz másodperce fasírtban vagyunk.)

Szeptember 22., csütörtök

Borzalom! Anyám ma bement az igazgatóhoz, aki azt mondta neki, hogy „különlegesnek” talál. Anya ezt el is mondta nekem, majd kijelentette, hogy ő meg a dirt – nem tévedés, Denis Beau-lieu-ról van szó! – elbűvölőnek találja. Az „elbűvölő” szót olyan furcsán ejtette ki: kicsit elgondolkodott, hezitálva jobbra-balra pillantgatott, majd amikor végre megtalálta a megfelelő kifejezést, a mondat többi részéhez képest kissé lágyabban mondta ki, közben a szája szögletében mosoly bujkált. Ész megáll! Ha anyám belezúgott a diribe, akkor nekem v-é-g-e-m!

De térjünk csak vissza a „blabla... különleges”-hez! Mibe ütöd az orrod, te diri-akit-az-anyám-„elbűvölőnek”-talál?

Jaj, ha nem balhézok össze Kattal, akkor most azonnal felhívom, és az első felindulásból lehiggadva tervet dolgozunk ki a helyzet elemzésére; attól rettegek ugyanis, hogy az igazgató a végén összeszűri a levelet anyámmal, és hozzánk költözik!

Anyám: – ... és azt szeretné, ha többet dolgoznál az órákon.

Én: – Micsoda???

Annyira elmerültem a gondolataimban, ahogy elképzeltem, milyen lenne az életem, ha anyám hozzámenne Denis Beaulieuhöz, hogy nem is figyeltem, mit mond.

Anyám: – Denis... Beaulieu igazgató úr szerint sokkal jobbak lennének a jegyeid, ha egy kicsit megerőltetnéd magad.

Én: – Nahát! Tényleg ezt mondta?

Anyám: – De ne aggódj! Még csak most kezdődött az iskola, van még időd, hogy ráhajts!

Igaz, hogy én választottam a magániskolát, de arra azért nem számítottam, hogy a diri „különlegesnek” fog tartani, és arra se, hogy jobban meg kell erőltetnem magam. Csak az járt az eszemben, hogy többé ne vesszek össze a barátnőimmal, és tessék: mégiscsak megtörtént!

20.30

Már-már stresszesnek találom a létet.

21.00

Ki kell találnom valamit, hogy átmehessek egy másik suliba.

21.02

Főként, ha anyám belezúg a diribe.

21.36

„A”-terv: azt mondom anyámnak, hogy Beaulieu valamilyen bőrbetegségben szenved, és a ruhája alatt olyan, akár egy leprás.

21.37

Pfúúú!!! A hideg futkározik a hátamon, ha elképzelem Beau-lieu-t leprásként. Ajjj, elkapott a hányinger!

22.00

Álmatlanul forgolódom: semmilyen új tervet nem bírok kitá-lálni, hogy eltántorítsam anyát a dirivel való randizástól.

Szeptember 23., péntek

A suliban összefutottam Katryne-nal; egy szót se szóltunk egy-máshoz. Ezért aztán úgy döntöttem, hogy a vécében fogok enni, mert nem akartam, hogy a menzán lássák a többiek, hogy egye-dül eszek.

Nem csak Katryne-nal vagyok jóban, de enni csak Katryne-nal tudok.

Délben ugyanis mindenki mindig ugyanahhoz az asztalhoz ül le. Nem mintha előre kijelölték volna, ki hol üljön, hanem azért, mert ha egy brancs kisajátít magának egy asztalt, akkor az az övé egész évre. Ez így megy első óta.

Minthogy első óta együtt eszek Kattal, mégse ülhetek oda egy másik brancs asztalához anélkül, hogy ne tartanának egy má-sik bolygóról jött betolakodónak (ami valószínűleg vagyok is, te-kintettel az e bolygón való alkalmazkodási nehézségeimre), vagy olyasvalakinek, akinek ha ló nincs, a szamár is jó.

A Katryne-nal való barátságom a felvételin kezdődött. Lófarkat viselt, ami járás közben ide-oda himbálózott. Ez tényleg Kat különleges tulajdonsága, mert amikor Justine Simard köti lófarokba a haját, egyetlen hajszála se mozdul. Lehet, hogy azért, mert más-ként tartja a fejét... vagy, mert egy flakon hajlakkot fúj rá.

A felvételi alatt tehát az történt, hogy az egyik kérdésnél elbizonytalanodtam. Kat (akit még nem ismertem) észrevette, és felém fordította a radírját. A radírra bolhabetűkkel egy csomó fontos szabályt írt fel, köztük a vesszőhasználat kérdését, ami megkeseríti az életemet, és amire válaszolnom kellett a vizsgán.

Utána megköszöntem Katnak a segítségét. Mire elmondta, hogy néhány emlékeztető radírra vésése kiváló módszer, a tanarak ugyanis rövidlátók, és csak nagyon ritkán veszik észre ezt a trükköt. Még most is azt állítja, hogy ez a módszer nem tekinthető csalásnak. Persze ez vitatható álláspont. Amúgy zseniálisnak találtam az ötletet, és mindig éltem is vele (jóllehet sosem segített vizsgakérdések megválaszolásában, viszont az egekbe szökött a radírköltségvetés, anyám meg nem érti, miért veszítem el őket állandóan).

Ettől fogva barátnők lettünk Kattal, és becsszóra megfogadtuk, hogy *4 ever and ever* azok is maradunk!

Kat nagyon klassz csaj, semmitől se retten meg. Múltkor például egyik este a videojáték-teremből hazafelé menet buszra várunk a megállóban, mikor egy nagydarab fickó lecövekelt mögöttünk. Én kővé dermedtem, a lábam citerázni kezdett (mint mindig, ha ideges leszek). Kat megfordult, és ráordított: „TE MEG MIT AKARSZ?” A buszra várók odafordultak, mire a pasi eloldalgott, Kat meg átölelt, és megkérdezte, hogy minden rendben van-e. Megdöbbsentem, mennyire kötélből vannak az idegei!

Kat azt mondja, hogy az iskolai népszerűség, az nem fontos. Az a fontos, ha a miénk a legjobb barátnő a világon.

De sajna összebalhértünk. Ráadásul tényleg egy semmiség miatt.

Szeptember 10., szombat, amikor összerúgtam a port Kattal

16.10

Először is tudni kell, hogy arra az esetre, ha fiúk is vannak a társaságában, Kat néhány betartandó szabályt állított fel.

Íme a szabályok:

1. Soha, de soha nem szabad elárulni, hogy valamikor csíptük Britney Spearst és a fiúbandákat vagy más, túlságosan *girly-pop* énekeseket, még akkor se, ha ez már a távoli múltba vész.

2. Nem elárulni, hogy tizenegy éves koromig barbiztam, még akkor se, ha ez ügyben képes vagyok saját magamat is kicikizni. (Az ember vállalja már magát, nem?)

3. Nem elárulni, hogy időnként szívesen megnézzük újra *A kis habléányt*, és mindig azt állítani, hogy szeretjük a horrorfilmeket (még akkor is, ha rémálmaink vannak tőlük).

4. Sohase elárulni, hogy már gyakoroltuk a csokolózást a karunkon (a sajátunkon, nem a másikén, ami tényleg gyomorforgató lett volna, és főként állati kínos, ha Julyanne, Kat húga, épp akkor ront be kopogtatás nélkül Kat szobájába).

5. Nem járunk egy sráccal a másik jóváhagyása nélkül, valamint ha fennáll a veszély, hogy az illető megrontaná a barátságunkat.

Én egyetlen szabályt szegtem meg. Az történt, hogy a videojáték-teremben Kat *Dance Dance Revolution*ozott (ebben a játékban, aminek az a lényege, hogy a képernyőn felvillanó tánclépéseket kell lelépni, ő a legjobb). Persze mindig ügyel rá, nehogy egy Britney-számot válasszon, még akkor se, ha van a menüben, és ő pont a Playstation 2-esén lévő *Britney Spears Dance Beat*nek köszönhetően fejlesztette tökélyre a tudását. Egyszer csak odajön egy állati jóképű fazon, és azt mondja neki: „Vaó! Tényleg te vagy a legjobb!” Mire én : „És ha tudnád, hogy BRITNEY SPEARS-nek köszönheti!” A francba! Kicsúszott a számon! Állatira büszke voltam Katra, és épp azért csúszhatott ki, mert túltengett bennem a büszkeség, és másra nem is gondoltam. Na, erre elnémult a közönség, ami addig csodálattal figyelte Kat műsorát. Mintha csak azt mondtam volna, hogy – tudom is én –, háborút üzenek, vagy valami ilyesmit. Nem tudom, ma ki van még oda Britney Spearsért, de az biztos, hogy aznap a játékteremben egyetlen rajongója se volt.

A fazon, aki megdicsérte Katot, a játékterem egyik alkalmazottja volt, nem a mi korosztályunk, vagyis lehetetlen potenciális pasiként tekinteni rá, és talán ezért feledkeztem meg a „szabályokról”. Kat viszont gyilkos pillantást vetett rám, és attól kezdve hozzám se szólt. Már milliószor bocsánatot kértem tőle, de ő továbbra is duzzog. Kat a legjobb barátnőm, de el kell ismernem, hogy kissé felfortyanós típus. Meg nagyon gögös fajta is. Lehet, hogy miután lehiggadt, már nem is tartja olyan tragikusnak az elszólásomat, csak nem meri bevallani.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Újra szeptember 23., péntek

15.43

Az iskolából hazaérve előveszem a *Miss* lánymagazint, és megcsinálom az „A barátságok egész életre szól?” című tesztet.

Miss
magazin

TESZT: A BARÁTSÁGOTOK EGÉSZ ÉLETRE SZÓL?

Nem mindig könnyű a barátnőknek! Ám a kapcsolataidat éppen az akadályok leküzdésével tudod még jobban elmélyíteni. Töltsd ki a tesztet, és megtudod, hogy tartósnak ígérkezik-e a barátságok.

I. A LEGJOBB BARÁTNŐDET MEGHÍVJÁK EGY FERGETEGESNEK ÍGÉRKEZŐ BULIBA, DE TÉGED NEM. MIT LÉP ERRE A BARÁTNŐD?

- a) Megpróbál téged is meghívatni.
- b) Elmegy, de téged nem hív el.
- c) Azt mondja, hogy nem megy el, de két hónappal később megtudod, hogy mégis ott volt.

Naná, hogy az elsőt választom: Kat sose menne el egy buliba nélkülem!

2. BÁNATOS VAGY, KIÖNTÖD A SZÍVED A BARÁTNŐDNEK. Ő HOGYAN REAGÁL?